

DRUHÁ KAPITOLA

MORE A PÔDA

Lod' s príhodným menom *Snaha* si razila cestu vlnami, zanechávajúc za sebou riavu bielej peny. Jej trup sa prehýbal pod váhou ranného úlovku. Vytiahla som na palubu ďalšiu sieť a svaly ma pálili, keď sa mi lano zahrýzalo do dlaní. Keď som zbadala vrtiace sa strieborné telá, zaškerila som sa. Zvyšní námorníci neochotne, no uznanlivo prikyvovali, keď som náklad vyložila na palubu.

„Dopekla, Thais,“ zasipel Starý Henrik a z vráskavého čela si zotrel pot. „Pri tebe vyzeráme ako malé decká.“

„Možno by si mal jesť viac toho, čo lovíš,“ neodpustila som si a rozosmiala tak zvyšok posádky. „Potrebuješ na tie vycivené ručičky набраť svaly.“

Kapitán Jorik zavrtil hlavou a zašklábil sa. „Mal som vedieť, že nemám uzatvárať stávky s kýmkoľvek od Morvarenovcov. Tvoj brat ma varoval, ako veľmi nám vyčistíš mešce.“

Od svitania sme boli na mori a skúmali hlboké prúdy, kde plávalo najviac rýb. Na plavbu som sa pridala na Sulienovu žiadosť, no zároveň som sa potrebovala čímisi zamestnať. Fyzická práca mi vždy pomáhala poradiť si s nepokojnou energiou.

„Ešte jeden výlov,“ oznámil Jorik a ukázal k sľubne pôsobiacej mase tmavej vody. „Kým sa prúdy zmenia, vrátíme sa.“

Postavila som sa k sieti a morská voda mi vyšplechla na slnkom zo-hriatu pokožku. Táto práca bola neľútostná, no priamočiara: bez pretvárk

a skrytých rizík, len svaly pripravené obrať more o jeho poklady. Na pár hodín som mohla na všetko zabudnúť a stratiť sa v rytme nahodení a výlovov.

„Užívaš si to až príliš,“ neuniklo Henrikovi, keď si opäť utieral čelo a sledoval, ako navíjam lano.

„Určite je to lepšie ako celý deň otvárať ustrice,“ skonštatovala som a skontrolovala váhu siete. „Navyše tu sa môžem porezať jedine o lano.“

„Pravda, no ustrice sa nevzpierajú, keď ich vyťahuješ z vody,“ ozval sa s úškrnom Tam. „Ryby majú väčšiu guráž.“

„To aj ja,“ odvetila som a opäť rozosmiala námorníkov.

Posledná sieť už padala dole poriadne zaťažená a takmer nás stiahla ku dnu. Schmatla som svoju časť lana a ťahala. Z pliec sa mi začalo šíriť povedomé pálenie. Muži navôkol hundrali a nadávali, keď úlovok vyťahovali.

Bez premýšľania som potiahla ešte silnejšie a sieť preskočila cez bok lode, akoby bola prázdna.

„No doriti,“ skonštatoval Tam, keď nechápavo sledoval, ako ľahko som si poradila s poriadne namáhavou prácou. „Bud' sme dobre trafili prúd, alebo...“

Dočerta!

Zovretie som povolila tak rýchlo, až Henrik takmer spadol.

„Dávaj pozor!“ vyštekol, keď mu trhlo lanom v dlaniach.

„Prepáč.“ Opäť som lano pevne chytila, no tentoraz som nedopustila, aby na mňa naplno doľahla váha. Moje plecia bolestivo zaprotestovali, avšak nie pre vyvinuté úsilie, ale skôr z náhlej potreby predstierať, aké to bolo náročné. S Thatcherom sme vždy boli oveľa silnejší než ostatní, čo bol ďalší dôsledok nášho nevšedného pôvodu.

„Je to ťažšie, než sa zdá,“ vysvetlila som.

„Kto by to povedal,“ zašomral Henrik. Červenú tvár mal zmáčanú potom.

Zo siete konečne vytekla všetka voda a ryby dopadli na palubu. Chlapi vyzerali spokojne.

„Dobrá práca,“ usúdil Jorik, keď si prezeral úlovok. „Zvládla si to výborne, Thais. Väčšina suchozemcov nevydrží v tomto tempe celý deň.“

Napriek obavám ma kompliment zahrial pri srdci. „Dobre mi padlo dostať sa na vodu,“ odpovedala som. „Vďaka, že som sa mohla pridať.“

Keď sme zakotvili, v prístave to žilo. Kňazi už zjavne opustili lode a pri-niesli so sebou dostatok služobníctva, aby zaplnili celú dedinu.

„Thais!“ Dedinská liečiteľka Lira ku mne rázne prikrčila. Do sivých vlasov mala vpletené malé mušle. V Soľnom Hrebeni ošetrovala všetky oškreté kolená a liečila každú horúčku, odkedy som si len pamätala.

„Ahoj, Lira,“ pozdravila som ju a moju zvedavosť vystriedala úzkosť. „Čo ťa privádza do prístavu? Potrebuješ pomoc so šitím?“

Jej veselý smiech bol nákazlivý. „Len dohliadam na našich význačných návštevníkov. Dávam pozor, aby príliš nestrašili deti,“ prehodila veselo, avšak keď pohľadom zabehla k lodiam, jej výraz zväžnel. „Vypytyujú sa, Thais. Viac než zvyčajne.“

„A pýtali sa...“ Sťažka som preglgla. „Pýtali sa na niekoho konkrétneho?“

Lirina mozoľnatá dlaň stisla tú moju. „Zatiaľ nie, no obzvlášť sa zaujímajú o mladých ľudí vo veku od dvadsať do tridsať rokov.“ Jej oči boli napriek pokročilému veku jasné a prenikavé. „Dávaj si pozor, dieťa. Vy obaja sa majte na pozore.“

Lira sa nikdy nevypytovala na podrobnosti, no práve ona pomáhala pri našom pôrode, takže bola svedkom posledných chvíľ mojej mamy. V tých prvých strašných týždňoch pomáhala Sulienovi, kým sme boli príliš malí a krehkí a on príliš zlomený žiaľom, aby sa o nás dokázal poriadne postarať. Ak niekedy mohol mať ktosi podozrenie, bola to ona. Napriek tomu nevyzvedala.

„Dáme,“ slúbila som, hoci tvárou v tvár tej obrovskej hrozbe to znelo nepostačujúco.

Lira mi ešte raz stisla ruku a vytratila sa, no jej varovanie sa mi ozývalo v mysli, aj keď som si prevzala dennú plácu a zamierila domov uličkami dediny.

Prešla som okolo chrámu na kopci a zbadala, ako sa so starešinom Kethom zhovára hlúčik postáv v žiarivobielych odevoch. Dokonca aj z diaľky z nich sršala dôležitosť tých, čo slúžia božskej ríši Voldaris.

Jeden z nich pozrel priamo na mňa a ja som sa na zlomok sekundy cítila celkom odhalená, akoby tie prázdne oči videli priamo do tajomstiev vypálených v mojom srdci. Potom sa však vrátil k rozhovoru a ja som sa ponáhľala preč na roztrasených nohách.

Upokoj sa. Nedokáže čítať myšlienky, pripomínala som si.

Aj tak som však pridala do kroku a všimla si, že sa mi chvejú ruky.

Keď som prišla domov, Thatcher sa rozvaľoval vo svojom obľúbenom kresle pri kozube a otesával kus naplaveného dreva.

„Nechaj ma hádať. Zatočila si so všetkými námorníkmi a oni si ešte stále lámu hlavu nad tým, ako si to dokázala.“

„Tak nejako.“ Usadila som sa oproti nemu a zobrala si od Suliena čaj, ktorý mi priniesol z kuchyne.

Chvíľu sme sedeli v príjemnom tichu. Bol to náš večerný rituál. Sulien si čítal akúsi starú knihu, Thatcher ďalej stružlikal a ja som nechala napätie z dňa sklŕnuť mi z pliec.

„Dnes si pôjdem ľahnúť skôr,“ oznámila som, keď som dopila čaj, vstala a ponáťahovala sa. „Zajtra ma čaká ďalší dlhý deň, ak bude mať Jorik o moje služby záujem.“

„Bol by blázon, ak by nemal,“ prehodil Thatcher, pričom ani nezdvihol zrak. „Dnes si mu zarobila viac než jeho zvyčajná posádka za týždeň.“

Vykročila som k svojej izbe. „Zajtra zrejme prídem neskôr, nečakajte na mňa. Jorik má narodeniny, a ak s nimi budem celý deň na vode, budú očakávať, že sa k nim pridám na oslavu.“

„Thais.“ Sulien ma oslovil natoľko varovným tónom, až ma obľial studený pot, s rovnakou ráznosťou, ako keď sme boli deti a snažili sa posúvať isté hranice. „Možno to momentálne nie je najlepší nápad.“

Obrátila som sa k nemu a zdvihla obočie. „Čo presne? Skočiť na pohárik? Odkedy ti prekáža, že chodím do krčmy?“

„Odkedy ti pripadá ako skvelý nápad spať sa do nemoty a stratiť ostrážitosť, keď ju najviac potrebuješ.“ Sulien odložil knihu a na vetrom ošľahanej tvári sa mu rozhostil vážny výraz. Roky strávené vyťahovaním sietí a prácou v ustricových liahňach na ňom zanechali stopy. V dôsledku častého predklonu sa neustále hrbil a ruky mal plné mozoľov a jaziev od nespočetných poranení z mušlí a lán. Vlasy mu už celkom ošediveli a vrásky okolo bledomodrých očí svedčili o dlhých rokoch žmúrenia do slnka a slaného oparu.

„Ale no tak,“ zasmiala som sa, hoci aj mne samej to znelo silene. „Viem piť. Nespravím žiadnu hlúposť.“

Sulien pomaly vstal a jeho kĺby po celodennej práci okamžite zaprotestovali. Keď sa narovnal, odrazu pôsobil vyššie a hrozivejšie než láskavý muž, ktorý nás vychoval. „Thais, keď piješ, nie si opatrnejšia, ale ľahkovážnejšia. A presne to si teraz nemôžeš dovoliť.“

„Neexistuje, že po pár pohárikoch nad sebou stratím kontrolu...“